

На тебе се моля, о Тенгри*), съ цѣлия си народъ! Омилостивн се и ни кажи волята си, защото чудото, което сътвори съ тукъ поднесената жертва, е знакъ отъ твоето небе!

Току що изрече това заклинание и пушекътъ, който се бѣ разлѣлъ като мъгла надъ жертвеника, се раздвижи.

Той се раздѣли на две и показа дългъ пѣтъ. Въ дъното на пѣтя се издигаше свѣтълъ като слънцето дворецъ. Предъ мраморнитѣ му врата, въ златно облѣкло, стоеше Исперихъ. На дѣсно отъ него бѣха колѣничели седемъ млади девойки, една отъ друга по-хубави, опасани отъ една голѣма змия, а въ лѣво — седемъ бѣлобради старци съ глави забити въ земята. Всѣки старецъ държеше по едно блюдо — първото блюдо бѣше пълно съ медъ, второто съ масло, третото съ разни цвѣтя, четвъртото съ овощия, петото съ грозде, шестото съ жито, а седмото съ — злато.

Видението трая само нѣколко мига и небето се затъмни. Засвѣтка се, затрѣщѣ. Проливенъ дъждъ облѣ земята. Исперихъ стоеше като вкамененъ, съ мечъ издигнатъ къмъ небето. Скоро дъждътъ престана и слънцето залѣ земята съ златна свѣтлина. Чу се тогава гласътъ на Испериха:

— Боляри, таркани и войници! Тенгри повелява да тръгнемъ на походъ. Той ни сочи пѣтя къмъ райска земя.

Да биятъ барабанитѣ и да тръбятъ тръбитѣ! Отъ днесъ Исперихъ става великъ ханъ на ново българско ханство!

Като рой пчели се раздвижи народътъ. Къмъ

*) Богъ на небето у старитѣ българи.